

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Libijską Arabską, Dżamahiriją Ludowo-Socjalistyczną

podpisana w Trypolisie dnia 16 czerwca 1982 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 16 czerwca 1982 r. została podpisana w Trypolisie Konwencja konsularna między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Libijską Arabską Dżamahiriją Ludowo-Socjalistyczną w następującym brzmieniu:

KONWENCJA KONSULARNA

CZĘŚĆ I

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Libijską Arabską
Dżamahiriją Ludowo-Socjalistyczną

Definicje.

Polska Rzeczpospolita Ludowa

Artykuł 1

i Libijska Arabska Dżamahirija Ludowo-Socjalistyczna,
kierując się pragnieniem umocnienia przyjaznych stosunków pomiędzy obydwoma krajami w oparciu o zasady wzajemnego poszanowania suwerenności, równości, nieingerencji w sprawy wewnętrzne i wzajemnych korzyści, oraz dążąc do polepszenia i dalszego rozwoju wzajemnych stosunków konsularnych,

uzgodniły, co następuje:

1. W rozumieniu niniejszej konwencji następujące wyrażenia mają niżej określone znaczenie:

- a) „urząd konsularny” oznacza każdy konsulat generalny, konsulat (biuro konsularne) lub wicekonsulat i każdą agencję konsularną;
- b) „okręg konsularny” oznacza terytorium wyznaczone urzędowi konsularnemu do wykonywania funkcji konsularnych w uzgodnionych granicach tego okręgu;

- e) „kierownik urzędu konsularnego” oznacza osobę powołaną do działania w tym charakterze;
- d) „urzędnik konsularny” oznacza każdą osobę, włącznie z kierownikiem urzędu konsularnego, powołaną w tym charakterze do wykonywania funkcji konsularnych;
- e) „pracownik konsularny” oznacza każdą osobę wykonującą czynności administracyjne lub techniczne oraz osobę zatrudnioną w służbie domowej urzędu konsularnego (biura konsularnego);
- f) „członkowie urzędu konsularnego” oznacza urzędników konsularnych i pracowników konsularnych;
- g) „członek personelu prywatnego” oznacza osobę zatrudnioną wyłącznie w służbie prywatnej członka urzędu konsularnego;
- h) „członek rodziny” oznacza małżonka członka urzędu konsularnego, jego dzieci i rodziców, a także jego krewnych, pod warunkiem że pozostają oni na utrzymaniu członka urzędu konsularnego;
- i) „pomieszczenia konsularne” oznacza budynki lub części budynków i tereny przyległe do nich, używane wyłącznie do celów urzędu konsularnego, bez względu na to, czyją są własnością, włącznie z rezydencją kierownika urzędu konsularnego;
- j) „archiwa urzędu konsularnego” oznacza wszelkie pisma, dokumenty, pieczęcie, korespondencję, książki, filmy, taśmy magnetyczne i rejestry urzędu konsularnego oraz szyfry i kody, kartoteki, jak również meble przeznaczone do ich ochrony i przechowywania;
- k) „korespondencja urzędowa” oznacza wszelką korespondencję odnoszącą się do urzędu konsularnego i jego funkcji;
- l) „statek Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę pływającą, upoważnioną do podnoszenia bandery Państwa wysyłającego i zarejestrowaną w tym Państwie, z wyjątkiem okrętów wojennych;
- m) „statek powietrzny Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę latającą, zarejestrowaną w Państwie wysyłającym i uprawnioną do używania oznaki przynależności państwowej tego Państwa, z wyjątkiem wojskowej jednostki latającej.

CZĘŚĆ II

Ustanawianie urzędów konsularnych oraz mianowanie urzędników konsularnych.

Artykuł 2

1. Urząd konsularny może być ustanowiony na terytorium Państwa przyjmującego jedynie za jego zgodą.
2. Siedziba urzędu konsularnego, jego klasa i okręg konsularny są ustalane na podstawie porozumienia między Państwem wysyłającym i Państwem przyjmującym.
3. Późniejsze zmiany siedziby urzędu konsularnego, jego klasy lub okręgu konsularnego będą dokonywane w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym i Państwem przyjmującym.

Artykuł 3

1. Kierownik urzędu konsularnego będzie dopuszczony do wykonywania swych funkcji po przedstawieniu listów komisyjnych i po udzieleniu exequatur przez Państwo przyjmujące.

2. Państwo wysyłające przekazuje listy komisyjne Ministerstwu Spraw Zagranicznych (Biuru Ludowemu do Spraw Łączności z Zagranicą) Państwa przyjmującego w drodze dyplomatycznej.

3. Listy komisyjne zawierają imiona, nazwisko i stopień kierownika urzędu konsularnego, jak również określenie okręgu konsularnego i siedziby urzędu konsularnego.

4. Do czasu udzielenia exequatur kierownik urzędu konsularnego może być tymczasowo dopuszczony do wykonywania swych funkcji. W takim wypadku mają do niego zastosowanie postanowienia niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Państwo przyjmujące może w każdej chwili, bez obowiązku uzasadniania swojej decyzji, powiadomić w drodze dyplomatycznej Państwo wysyłające o tym, że exequatur lub inne upoważnienie udzielone kierownikowi urzędu konsularnego zostało cofnięte albo że urzędnik konsularny lub pracownik konsularny został uznany za persona non grata. W tym wypadku Państwo wysyłające powinno odwołać taką osobę, jeżeli przystąpiła już do wykonywania funkcji. Jeżeli Państwo wysyłające nie wypełni w rozsądnym terminie tego obowiązku, Państwo przyjmujące może przestać uznawać taką osobę za członka urzędu konsularnego.

Artykuł 5

1. Jeżeli kierownik urzędu konsularnego nie może wykonywać swych funkcji z jakichkolwiek przyczyn lub jeżeli jego stanowisko nie jest obsadzone, Państwo wysyłające może wyznaczyć do pełnienia funkcji tymczasowego kierownika urzędu konsularnego urzędnika konsularnego jednego ze swych urzędów konsularnych w Państwie przyjmującym albo członka personelu dyplomatycznego swego przedstawicielstwa dyplomatycznego (biura ludowego) w tym Państwie; nazwisko tej osoby będzie uprzednio notyfikowane, odpowiednio Ministerstwu Spraw Zagranicznych lub Biuru Ludowemu do Spraw Łączności z Zagranicą Państwa przyjmującego.

2. Tymczasowemu kierownikowi urzędu konsularnego przysługują te same ułatwienia, przywileje i immunitety, z jakich korzysta kierownik urzędu konsularnego zgodnie z niniejszą konwencją.

3. W razie powierzenia funkcji konsularnych w myśl ustępu 1 jednemu z członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego, korzysta on nadal z przysługujących mu przywilejów i immunitetów dyplomatycznych.

Artykuł 6

Z chwilą gdy kierownik urzędu konsularnego zostanie dopuszczony, choćby tymczasowo, do wykonywania swych funkcji, Państwo przyjmujące niezwłocznie zawiadomi

o tym właściwe organy okręgu konsularnego i zapewni zastosowanie odpowiednich środków, aby umożliwić mu wykonywanie funkcji urzędowych oraz korzystanie z po-stanowień niniejszej konwencji.

Artykuł 7

Urzędnikami konsularnymi mogą być jedynie obywatele Państwa wysyłającego nie mający w Państwie przyjmującym miejsca pobytu stałego i nie wykonujący w tym Państwie, poza swoimi funkcjami urzędowymi, żadnej innej działalności o charakterze zarobkowym.

Artykuł 8

1. Ministerstwo Spraw Zagranicznych odpowiednio — Biuro Ludowe do Spraw Łączności z Zagranicą, Państwa przyjmującego będzie powiadamiane na piśmie o:

- a) nominacji członków urzędu konsularnego, ich przybyciu do urzędu konsularnego po mianowaniu, ich ostatecznym wyjeździe lub o zakończeniu funkcji oraz o wszystkich dalszych zmianach, mających wpływ na ich status, które mogą powstać w czasie ich zatrudnienia w urzędzie konsularnym;
- b) przybyciu i ostatecznym wyjeździe członka rodziny oraz o tym, że jakaś osoba staje się lub przestaje być członkiem rodziny;
- c) przybyciu i ostatecznym wyjeździe członków personelu prywatnego oraz o zakończeniu ich służby;
- d) zatrudnieniu i zwolnieniu osób zamieszkałych w Państwie przyjmującym jako pracowników konsularnych lub członków personelu prywatnego.

2. O przybyciu i ostatecznym wyjeździe należy powiadomić w miarę możliwości odpowiednio wcześniej.

Artykuł 9

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego wydają bezpłatnie każdemu urzędnikowi konsularnemu dokument stwierdzający jego tożsamość i stopień.

2. Postanowienie ustępu 1 stosuje się także do pracowników konsularnych i członków personelu prywatnego, pod warunkiem że osoby te nie są obywatelami Państwa przyjmującego ani nie mają w tym Państwie miejsca pobytu stałego.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się odpowiednio do członków rodzin.

CZĘŚĆ III

Ułatwienia, przywileje i immunitety.

Artykuł 10

1. Państwo przyjmujące udzieli urzędowi konsularnemu wszelkich ułatwień w wykonywaniu jego funkcji i stosuje odpowiednie środki w tym celu, aby członkowie urzędu konsularnego mogli wykonywać swą działalność urzędową oraz korzystać z przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji.

2. Państwo przyjmujące będzie traktowało urzędników konsularnych z należytyym szacunkiem i stosuje wszelkie odpowiednie środki dla ochrony ich wolności lub godności.

Artykuł 11

1. Godło Państwa wysyłającego wraz z odpowiednim napisem w języku Państwa wysyłającego i w języku Państwa przyjmującego, oznaczającym urząd konsularny, może być umieszczone na budynku, w którym mieści się urząd konsularny, i na rezydencji kierownika tego urzędu.

2. Flaga Państwa wysyłającego może być wywieszona na budynku, w którym mieści się urząd konsularny, na rezydencji kierownika urzędu konsularnego, a także na jego środkach transportu w czasie, gdy są używane do celów urzędowych.

Artykuł 12

Państwo przyjmujące ułatwi Państwu wysyłającemu, zgodnie ze swoimi ustawami i innymi przepisami, uzyskanie pomieszczeń niezbędnych dla urzędu konsularnego, a w razie potrzeby — również odpowiednich mieszkań dla członków urzędu konsularnego.

Artykuł 13

1. Państwo wysyłające ma prawo, na warunkach przewidzianych przez ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego:

- a) nabywać na własność, posiadać lub użytkować tereny, budynki lub części budynków, z przeznaczeniem na siedziby urzędu konsularnego, na rezydencję kierownika urzędu konsularnego lub na mieszkania innych członków urzędu konsularnego;
- b) budować lub przystosowywać w tych samych celach budynki na nabytych terenach;
- c) przenosić prawa własności terenów, budynków lub części budynków w ten sposób nabytych lub zbudowanych.

2. Postanowienia ustępu 1 nie zwalniają Państwa wysyłającego od obowiązku stosowania się do przepisów i ograniczeń w zakresie prawa budowlanego, urbanistycznego i ochrony zabytków.

Artykuł 14

1. Organy Państwa przyjmującego nie mogą wkraczać do pomieszczeń konsularnych oraz mieszkań urzędników konsularnych bez zgody kierownika urzędu konsularnego, kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego w Państwie przyjmującym albo osoby wyznaczonej przez jednego z nich.

2. Państwo przyjmujące ma szczególny obowiązek przedsięwzięcia wszelkich stosownych środków dla ochrony pomieszczeń konsularnych przed jakimkolwiek wtargnięciem lub szkodą oraz dla zapobieżenia jakiegokolwiek zakłóceniu spokoju urzędu konsularnego lub uchybieniu jego godności.

Artykuł 15

Pomieszczenia konsularne, ich urządzenia, mienie urzędu konsularnego i jego środki transportu nie podlegają żadnej formie rekwizycji dla celów obrony narodowej lub użyteczności publicznej.

Artykuł 16

1. Pomieszczenia konsularne, a także mieszkania członków urzędu konsularnego, których właścicielem lub najemcą jest Państwo wysyłające, są wolne od wszelkich państwowych, terenowych lub komunalnych podatków i opłat, z wyjątkiem opłat pobieranych za świadczenie usług.

2. Zwolnień wymienionych w ustępie 1, nie stosuje się do podatków i opłat ciążących na podstawie ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego na osobie, która zawarła umowę z przedstawicielem Państwa wysyłającego.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się również do środków transportu będących własnością Państwa wysyłającego i przeznaczonych dla celów urzędu konsularnego.

Artykuł 17

Archiwa konsularne oraz korespondencja urzędowa urzędu konsularnego są nietykalne w każdym czasie i niezależnie od tego, gdzie się znajdują.

Artykuł 18

1. Państwo przyjmujące zezwala na swobodne porozumiewanie się urzędu konsularnego we wszelkich sprawach urzędowych. Urząd konsularny ma prawo do swobodnego porozumienia się ze swym rządem, przedstawicielstwami dyplomatycznymi oraz innymi urzędami konsularnymi Państwa wysyłającego, bez względu na to, gdzie się znajdują. W tym celu urząd konsularny może używać wszelkich zwyczajnych środków łączności, szyfrów i kodów, a także kurierów dyplomatycznych lub konsularnych.

2. Urząd konsularny może za zgodą Państwa przyjmującego zainstalować nadajnik radiowy i używać go.

3. Niezależnie od rodzaju środka łączności korespondencja urzędowa i bagaż konsularny są w pełni nietykalne i nie podlegają zatrzymaniu lub otwarciu przez władze Państwa przyjmującego, pod warunkiem że mają wyraźne zewnętrzne oznakowania wskazujące na ich urzędowy charakter.

4. Kurierzy konsularni Państwa wysyłającego korzystają na terytorium Państwa przyjmującego z tych samych praw i immunitetów, jakie przysługują kurierom dyplomatycznym.

5. Kapitanowi statku lub statku powietrznego może być powierzony bagaż konsularny. Kapitan będzie zaopatrzony w dokument urzędowy, stwierdzający liczbę paczek stanowiących bagaż konsularny; nie uważa się go jednak za kuriera. Urzędnik konsularny może bezpośrednio swobodnie odebrać lub przekazać bagaż konsularny kapitanowi statku lub samolotu.

Artykuł 19

1. Urzędnicy konsularni są zwolnieni od jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego. Korzystają oni z nietykalności osobistej i nie podlegają zatrzymaniu, aresztowaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

2. Postanowienia ustępu 1 mają zastosowanie do pracowników konsularnych w odniesieniu do ich czynności związanych z wykonywaniem obowiązków urzędowych. Nie podlegają oni zatrzymaniu, aresztowaniu lub ograniczeniu wolności osobistej, z wyjątkiem popełnienia przestępstwa, które według prawa Państwa przyjmującego zagrożone jest karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat pięciu albo karą surowszą, bądź w wykonaniu prawomocnego wyroku za tego rodzaju przestępstwo. W takich wypadkach właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie kierownika urzędu konsularnego.

3. Postępowanie karne, o którym mowa w ustępie 2, będzie prowadzone w sposób możliwie najmniej utrudniający wykonywanie obowiązków urzędowych pracownikowi konsularnemu.

4. Postanowień ustępów 1 i 2 nie stosuje się do spraw cywilnych:

- wynikłych z zawarcia przez członka urzędu konsularnego umowy, w której nie występował on jako przedstawiciel Państwa wysyłającego;
- wytoczonych na skutek szkody powstałej w wyniku wypadku w Państwie przyjmującym, spowodowanego przez pojazd, statek lub statek powietrzny;
- dotyczących spadków, w których członek urzędu konsularnego występuje jako osoba prywatna.

Artykuł 20

1. Członkowie urzędu konsularnego mogą być wzywani do składania zeznań w charakterze świadków przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego. Jeżeli członek urzędu konsularnego odmawia stawienia się lub złożenia zeznań, nie można wobec niego stosować żadnego środka przymusu ani sankcji. Pracownicy konsularni nie mogą odmówić złożenia zeznań, z wyjątkiem wypadków określonych w ustępie 3.

2. Organ Państwa przyjmującego, wzywający członka urzędu konsularnego do złożenia zeznań, nie powinien utrudniać wykonywania jego obowiązków urzędowych. Może odebrać takie zeznanie od członka urzędu konsularnego w urzędzie konsularnym, rezydencji lub w jego mieszkaniu albo przyjąć od niego oświadczenie na piśmie.

3. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do składania zeznań co do faktów związanych z wykonywaniem swych obowiązków urzędowych ani do przedstawiania urzędowej korespondencji lub innych dokumentów z archiwów konsularnych. Postanowienie to ma również zastosowanie do członków rodzin członków urzędu konsularnego w odniesieniu do faktów związanych z działalnością urzędu konsularnego.

4. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do udzielania opinii jako rzeczoznawcy prawa Państwa wysyłającego.

Artykuł 21

Państwo wysyłające może zrzec się przywilejów i immunitetów określonych w artykułach 19 i 20. To zrzeczenie się będzie zawsze wyraźne i zakomunikowane Państwu przyjmującemu na piśmie.

Wszczęcie przez członka urzędu konsularnego postępowania w przypadku, w którym mógłby korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego, pozbawia go prawa powoływania się na immunitet przewidziany w artykułach 19 i 20 w stosunku do jakiegokolwiek powództwa wzajemnego, bezpośrednio związanego z powództwem głównym.

Zrzeczenie się immunitetu od jurysdykcji w odniesieniu do postępowania cywilnego lub administracyjnego nie jest uważane za zrzeczenie się immunitetu w stosunku do środków wykonania orzeczenia. W stosunku do takich środków niezbędne jest odrębne zrzeczenie się.

Artykuł 22

Członkowie urzędu konsularnego, jak również członkowie rodzin pozostających z nimi we wspólnocie domowej są zwolnieni w Państwie przyjmującym od wszelkich obowiązkowych świadczeń i od wszelkich innych obowiązków o charakterze publicznym i wojskowym.

Artykuł 23

Członkowie urzędu konsularnego i członkowie ich rodzin zwolnieni są od wszelkich obowiązków przewidzianych w ustawach i innych przepisach Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji cudzoziemców, zezwoleń na pobyt i zezwoleń na zatrudnienie oraz innych formalności dotyczących cudzoziemców.

Artykuł 24

1. Członkowie urzędu konsularnego są zwolnieni od wszelkich podatków i opłat, z wyjątkiem:

- a) podatków pośrednich, które normalnie wliczane są w cenę towarów lub usług;
- b) podatków i opłat od nieruchomości stanowiących własność prywatną, położonych na terytorium Państwa przyjmującego;
- c) podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności, pobieranych przez Państwo przyjmujące z zastrzeżeniem postanowień artykułu 26;
- d) podatków i opłat od wszelkiego rodzaju prywatnych dochodów, mających swe źródło w Państwie przyjmującym;
- e) opłat pobieranych za świadczenie usług;
- f) opłat rejestracyjnych, sądowych, hipotecznych i skarbowych, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 16.

2. Członkowie urzędu konsularnego zatrudniający osoby, których płace nie są zwolnione od podatku od wynagrodzeń w Państwie przyjmującym, będą wypełniać obowiązki nakładane przez przepisy tego Państwa w zakresie pobierania podatku od wynagrodzeń i ubezpieczeń społecznych.

Artykuł 25

1. Zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami Państwo przyjmujące zezwala na wwóz i wywóz oraz przyznaje zwolnienie z wszelkich opłat celnych i innych opłat z tym związanych, z wyjątkiem opłat za składowanie, przewóz i podobne usługi:

- a) przedmiotów przeznaczonych do użytku służbowego urzędu konsularnego;
- b) przedmiotów przeznaczonych do użytku osobistego urzędnika konsularnego lub członków jego rodziny, łącznie z przedmiotami przeznaczonymi do urządzenia się, w tym również środków transportu.

2. Przedmioty określone w ustępie 1 zwolnione są od rewizji w takim samym zakresie jak przedmioty przeznaczone do użytku służbowego przedstawicielstwa dyplomatycznego oraz osobistego członka personelu dyplomatycznego Państwa wysyłającego.

Artykuł 26

W razie śmierci członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny, Państwo przyjmujące:

- a) zezwoli na wywóz ruchomego mienia pozostałego po osobie zmarłej, z wyjątkiem mienia nabytego w Państwie przyjmującym, którego wywóz był zabroniony w chwili śmierci;
- b) nie będzie pobierać podatków spadkowych ani podatków od przeniesienia prawa własności w odniesieniu do mienia ruchomego, które znajdowało się w Państwie przyjmującym jedynie w związku z przebywaniem w tym państwie osoby zmarłej jako członka urzędu konsularnego lub jako członka jego rodziny.

Artykuł 27

Z zastrzeżeniem swych ustaw i innych przepisów dotyczących stref, do których wstęp ze względu na bezpieczeństwo państwa jest zabroniony lub ograniczony, Państwo przyjmujące zapewni wszystkim członkom urzędu konsularnego swobodę poruszania się i podróżowania na swym terytorium.

Artykuł 28

Członkowie urzędu konsularnego oraz członkowie ich rodzin obowiązani są przestrzegać przepisów Państwa przyjmującego dotyczących ubezpieczeń od odpowiedzialności cywilnej wobec osób trzecich za szkody powstałe na skutek użytkowania środków transportu.

Artykuł 29

Członkowie rodzin członka urzędu konsularnego korzystają z przywilejów i immunitetów przyznanych w niniejszej konwencji członkom urzędu konsularnego, pod warunkiem że nie są obywatelami Państwa przyjmującego, nie mają miejsca pobytu stałego w tym Państwie ani nie wykonują w nim działalności zarobkowej.

Artykuł 30

Pracownicy konsularni, którzy są obywatelami Państwa przyjmującego lub mają miejsce pobytu stałego w tym Państwie, nie korzystają z przywilejów i immunitetów określonych w niniejszej konwencji, z wyjątkiem wynikających z artykułu 20 ustęp 3.

CZĘŚĆ IV

Funkcje urzędu konsularnego.

Artykuł 31

Urząd konsularny jest powołany do popierania, we wszelkich formach, rozwoju stosunków ekonomicznych, handlowych, kulturalnych i naukowych oraz turystyki między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym, przyczyniania się w każdy inny sposób do rozwoju przyjaznych stosunków między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym oraz ochrony praw i interesów Państwa wysyłającego i jego obywateli.

Artykuł 32

1. Urzędnik konsularny wykonuje funkcje konsularne w swym okręgu konsularnym. Jednakże za zgodą Państwa przyjmującego może wykonywać je również poza tym okręgiem.

2. Przy wykonywaniu funkcji urzędnik konsularny może zwracać się do:

- a) właściwych miejscowych organów okręgu konsularnego;
- b) właściwych centralnych organów Państwa przyjmującego, jeżeli zezwalają na to ustawy i inne przepisy lub zwyczaje tego Państwa albo umowy międzynarodowe.

Artykuł 33

1. Urzędnik konsularny ma prawo zastępować przed sądami i innymi organami Państwa przyjmującego obywateli Państwa wysyłającego, gdy obywatele ci z powodu nieobecności lub z jakiegokolwiek innej przyczyny nie są w stanie podjąć w odpowiednim czasie ochrony swych praw i interesów.

2. Zastępstwo, o którym mowa w ustępie 1, ustaje z chwilą, gdy osoba zastępowana ustanowi swego pełnomocnika lub sama zapewni ochronę swych praw i interesów.

Artykuł 34

Urzędnik konsularny ma prawo:

- a) prowadzić rejestr obywateli Państwa wysyłającego;
- b) wydawać obywatelom Państwa wysyłającego paszporty lub inne dokumenty podróży, przedłużać ich ważność, dokonywać w nich zmian, a także unieważniać;
- c) udzielać wiz.

Artykuł 35

1. Kierownik urzędu konsularnego ma prawo przyjmować oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński, pod warunkiem że obie osoby zawierające małżeństwo są obywatelami Państwa wysyłającego. Urząd konsularny zawiadamia właściwe organy Państwa przyjmującego o zawartych związkach małżeńskich, jeżeli ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego tego wymagają.

Właściwe organy Państwa przyjmującego informują niezwłocznie urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego o zawarciu małżeństwa przez obywatela Państwa wysyłającego, przekazując z urzędu i bezpłatnie urzędnikowi konsularnemu odpis aktu zawarcia małżeństwa.

Urzędnik konsularny ma prawo prowadzić rejestrację urodzeń, małżeństw, rozwodów i zgonów obywateli Państwa wysyłającego oraz wydawać odpowiednie dokumenty. Nie zwalnia to jednak obywateli Państwa wysyłającego od obowiązku przestrzegania ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego, na żądanie, będą bezwzględnie i nieodpłatnie przysyłać urzędowi konsularnemu do celów urzędowych odpisy i wyciągi dokumentów stanu cywilnego, dotyczących obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 36

1. Urzędnik konsularny ma prawo.

- a) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać oświadczenia obywateli Państwa wysyłającego;
- b) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać rozporządzenia ostatniej woli i inne dokumenty, stwierdzające jednostronne czynności prawne obywateli Państwa wysyłającego, dokonane zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa;
- c) tłumaczyć dokumenty i poświadczać zgodność tłumaczeń;
- d) sporządzać i uwierzytelniać umowy, które zawierają między sobą obywatele Państwa wysyłającego, jeżeli nie dotyczą one ustanowienia, przeniesienia lub wygaśnięcia praw do nieruchomości;
- e) legalizować wszelkie dokumenty wydane przez organy Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego oraz poświadczać odpisy i wyciągi z tych dokumentów;
- f) sporządzać i uwierzytelniać umowy, bez względu na obywatelstwo osób będących stronami, jeżeli te umowy odnoszą się do mienia ruchomego lub praw istniejących w Państwie wysyłającym i wywołują skutki prawne wyłącznie w tym Państwie;
- g) wydawać dokumenty pochodzenia towarów;
- h) ogłaszać w pomieszczeniach konsularnych zawiadomienia dotyczące wszelkich spraw z zakresu praw, obowiązków lub interesów obywateli Państwa wysyłającego.

2. Dokumenty wymienione w ustępie 1, sporządzone, zalegalizowane, uwierzytelnione lub poświadczane przez urząd konsularny Państwa wysyłającego, uważane są za dokumenty urzędowe lub urzędowo uwierzytelnione lub poświadczane oraz mają taką samą moc dowodową i wy-

wołują takie same skutki jak dokumenty zalegalizowane, uwierzytelnione lub poświadczone przez właściwe organy Państwa przyjmującego, jeżeli treść ich nie jest sprzeczna z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

Artykuł 37

1. Urzędnik konsularny ma prawo przyjmować do depozytu dokumenty, pieniądze i przedmioty wartościowe od obywateli Państwa wysyłającego, jeśli nie jest to sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

2. Urzędnik konsularny ma również prawo przyjmować, w celu przekazania osobom uprawnionym, przedmioty zagubione przez obywateli Państwa wysyłającego podczas ich pobytu w Państwie przyjmującym.

Artykuł 38

Urzędnik konsularny ma prawo, na wniosek właściwych organów Państwa wysyłającego, przyjmować od obywateli Państwa wysyłającego dobrowolne zeznania w charakterze stron, świadków lub biegłych oraz doręczać im pisma sądowe i pozasądowe. Przy wykonywaniu tych czynności nie wolno stosować ani grozić stosowaniem środków przymusu.

Artykuł 39

Właściwe organy państwa przyjmującego powiadomią urząd konsularny o potrzebie ustanowienia opieki lub kurateli nad obywatelem Państwa wysyłającego mającym miejsce stałego pobytu na terytorium Państwa przyjmującego. Urzędnik konsularny, po powzięciu wiadomości, będzie współdziałał w tych sprawach z właściwymi organami Państwa przyjmującego, a w szczególności proponować odpowiednią osobę na opiekuna lub kuratora.

Artykuł 40

Urzędnik konsularny ma prawo porozumiewać się z każdym obywatelem Państwa wysyłającego, udzielać mu pomocy lub rady i w razie konieczności zapewnić mu opiekę prawną. Państwo przyjmujące nie będzie w żaden sposób ograniczać możliwości porozumiewania się obywateli Państwa wysyłającego z urzędem konsularnym ani dostępu do tego urzędu.

Artykuł 41

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urząd konsularny Państwa wysyłającego o każdym przypadku zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie obywatela Państwa wysyłającego. Powiadomienie to będzie dokonane najpóźniej czwartego dnia po dniu, w którym zastosowano te środki. Właściwe organy Państwa przyjmującego są obowiązane ułatwić takiej osobie jak najszybsze nawiązanie kontaktu z urzędem konsularnym.

2. Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego zatrzymanego, aresztowanego lub pozbawionego wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, a także rozmawiać lub korespondować z nim oraz udzielać mu pomocy w zorganizowaniu obrony. Ma on również prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego odbywającego karę pozbawienia wolności. Właściwe organy Państwa przyjmującego udzielają urzędnikowi konsularnemu prawa widzenia się z takim obywatelem najpóźniej siódmego dnia po dniu, w którym miało miejsce zatrzymanie, aresztowanie lub pozbawienie wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, a następnie w rozsądnych okresach.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą informować osoby, których dotyczy postanowienia niniejszego artykułu, o wszystkich uprawnieniach, które im przysługują zgodnie z tymi postanowieniami.

4. Uprawnienia określone w niniejszym artykule będą wykonywane zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, z zastrzeżeniem, że nie uchylają one tych uprawnień.

Artykuł 42

Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o wypadkach, w których wyniku obywatele Państwa wysyłającego ponieśli śmierć lub doznali ciężkich uszkodzeń ciała.

Artykuł 43

Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o zgonie obywatela Państwa wysyłającego i przekażą mu bezpłatnie odpis aktu zgonu.

Artykuł 44

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o otwarciu w tym Państwie spadku po obywatelu Państwa wysyłającego, jak również o otwarciu spadku, niezależnie od obywatelstwa osoby zmarłej, jeżeli obywatel Państwa wysyłającego powołany jest do spadku jako spadkobierca, uprawniony lub zapisobierca.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą odpowiednie środki przewidziane w ustawach i innych przepisach tego Państwa dla zabezpieczenia spadku oraz przekazania urzędnikowi konsularnemu odpisu testamentu, jeżeli został on sporządzony, oraz wszelkich posiadanych informacji dotyczących spadku, miejsca pobytu osób uprawnionych do spadku, wartości i składu masy spadkowej, włącznie z kwotami pochodzącymi z tytułu ubezpieczeń społecznych, zarobków i polis ubezpieczeniowych. Powiadomią także o terminie rozpoczęcia postępowania spadkowego lub stadium, w jakim ono się znajduje.

3. Urzędnik konsularny jest upoważniony, bez potrzeby przedstawienia pełnomocnictwa, do reprezentowania, bezpośrednio lub za pośrednictwem swego przedstawiciela — przed sądami i innymi właściwymi organami

Państwa przyjmującego — obywatela Państwa wysyłającego, uprawnionego do spadku lub mającego roszczenia do spadku w Państwie przyjmującym, jeżeli jest on nieobecny lub nie ustanowił swojego pełnomocnika.

4. Urzędnik konsularny ma prawo domagać się:

- a) zabezpieczenia spadku, nałożenia i zdjęcia pieczęci, podjęcia środków zabezpieczenia spadku, w tym wyznaczenia kuratora spadku, jak również uczestniczyć w tych czynnościach;
- b) sprzedaży mienia wchodzącego w skład spadku, jak również powiadomienia o dacie ustalonej dla tej sprzedaży, aby mógł być obecny.

5. Z chwilą zakończenia postępowania spadkowego lub innych czynności urzędowych właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego i po uregulowaniu długów, opłat i podatków w ciągu trzech miesięcy przekażą mu spadek lub udziały spadkowe osób, które reprezentuje.

6. W razie gdy wartość spadku jest niewielka, urzędnik konsularny będzie mógł zwrócić się, aby mienie spadkowe zostało mu przekazane. Będzie on miał wówczas prawo przekazania go osobom uprawnionym.

7. Urzędnik konsularny ma prawo otrzymania, w celu przekazania osobom uprawnionym, udziałów spadkowych i zapisów przypadających obywatelom Państwa wysyłającego, nie mającym miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym, oraz otrzymania sum, które przypadają uprawnionym z tytułu odszkodowań, rent, zaległych zarobków i polis ubezpieczeniowych.

8. Przekazanie mienia i należności do Państwa wysyłającego stosownie do postanowień ustępów 5--7 może być dokonane jedynie zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 45

1. W razie gdy obywatel Państwa wysyłającego, nie mający miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym, zmarł w czasie podróży w tym Państwie, przedmioty pozostałe po nim zostaną zabezpieczone przez właściwe organy Państwa przyjmującego, a następnie przekazane urzędnikowi konsularnemu Państwa wysyłającego. Urzędnik konsularny spłaci długi zaciągnięte przez osobę zmarłą w czasie jej przebywania w Państwie przyjmującym do wysokości wartości przekazanych przedmiotów.

2. Do mienia określonego w ustępie 1 stosuje się odpowiednio postanowienie artykułu 44 ustęp 8.

Artykuł 46

Urzędnik konsularny ma prawo udzielać wszelkiej pomocy statkom Państwa wysyłającego i ich załogom w czasie ich przebywania na wodach terytorialnych i śródlądowych Państwa przyjmującego, włącznie z portami.

Urzędnik konsularny ma prawo sprawować nadzór i inspekcję w stosunku do statków tego państwa oraz przyjmować wizyty kapitanów i członków załogi.

Właściwe organy Państwa przyjmującego uznawać będą wszelkie środki podejmowane zgodnie z prawem Państwa wysyłającego przez urzędnika konsularnego w stosunku do statków tego Państwa i ich załóg oraz udzielać mu wszelkiej żądanej pomocy w wykonywaniu jego funkcji.

Artykuł 47

Urzędnik konsularny ma prawo w stosunku do statków Państwa wysyłającego:

- a) przesłuchiwać kapitana statku lub innych członków załogi, sprawdzać, przyjmować i poświadczać dokumenty statku, ładunku i podróży oraz wydawać dokumenty niezbędne do ułatwienia wejścia, postoju i wyjścia statku;
- b) podejmować niezbędne środki w celu zapewnienia leczenia szpitalnego i powrotu do kraju kapitana lub innego członka załogi;
- c) przyjmować, sporządzać lub podpisywać wszelkie świadectwa i inne dokumenty dotyczące przynależności państwowej, własności i innych praw rzeczowych oraz stanu i eksploatacji statku;
- d) udzielać kapitanowi lub innym członkom załogi opieki i pomocy w ich stosunkach z sądami i innymi organami Państwa przyjmującego i w tym celu zapewnić im opiekę prawną, pomoc tłumacza lub jakiegokolwiek innej osoby;
- e) podejmować wszelkie środki potrzebne w celu zachowania dyscypliny i porządku na statku;
- f) dokonywać wszelkich innych czynności przewidzianych przez prawo Państwa wysyłającego w sprawach żeglugi, pod warunkiem że nie są one sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 48

1. Sądy, prokuratury i inne właściwe organy Państwa przyjmującego nie mogą wykonywać swojej jurysdykcji co do przestępstw popełnionych na pokładzie statku Państwa wysyłającego, chyba że chodzi o:

- a) przestępstwa popełnione przez obywatela lub przeciwko obywatelowi Państwa przyjmującego albo przez jakąkolwiek inną osobę lub przeciwko takiej osobie, jeżeli nie jest ona członkiem załogi statku;
- b) przestępstwa naruszające spokój, bezpieczeństwo portu lub wód terytorialnych bądź wewnętrznych Państwa przyjmującego;
- c) przestępstwa naruszające ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego, dotyczące zdrowia publicznego, bezpieczeństwa życia na morzu, imigracji, spraw celnych, zanieczyszczeń morza lub nielegalnego przewozu narkotyków;
- d) przestępstwa zagrożone według prawa Państwa przyjmującego karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż pięć lat lub karą surowszą.

2. Sądy, prokuratury i inne właściwe organy Państwa przyjmującego mogą jednak wykonywać swoją jurysdykcję na pokładzie statku Państwa wysyłającego, jeżeli urząd konsularny wyrazi na to zgodę lub o to poprosi.

Artykuł 49

1. W razie gdy sąd lub inny organ Państwa przyjmującego postanowi zatrzymać lub aresztować na pokładzie statku Państwa wysyłającego kapitana, innego członka załogi, pasażera tego statku lub jakąkolwiek osobę, która nie jest obywatelem Państwa przyjmującego, albo też zająć mienie znajdujące się na statku lub przeprowadzić na pokładzie statku urzędowe dochodzenie, właściwy organ Państwa przyjmującego powiadomi o tym urzędnika konsularnego w takim czasie, aby umożliwić mu obecność na statku, zanim czynność ta zostanie podjęta. Jeżeli uprzednie powiadomienie urzędnika konsularnego nie jest możliwe, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią go możliwie jak najszybciej, nie później jednak niż w chwili, gdy wspomniane czynności mają zostać rozpoczęte. Właściwe organy Państwa przyjmującego ułatwią urzędnikowi konsularnemu widzenie się z osobą zatrzymaną lub aresztowaną i porozumiewanie się z nią, a także podejmowanie właściwych kroków w celu ochrony interesów zainteresowanej osoby lub statku.

2. Postanowień ustępu 1 nie stosuje się do zwykłej kontroli, przeprowadzanej przez organy Państwa przyjmującego w sprawach paszportowych, celnych, zdrowia publicznego, zanieczyszczeń morza i bezpieczeństwa życia na morzu, ani do czynności podjętych na prośbę lub za zgodą urzędnika konsularnego albo kapitana statku.

Artykuł 50

W razie gdy członek załogi nie będący obywatelem Państwa przyjmującego opuści w tym Państwie bez zgody kapitana statek Państwa wysyłającego, właściwe organy Państwa przyjmującego, na prośbę urzędnika konsularnego, udzielą pomocy w celu poszukiwania takiej osoby.

Artykuł 51

Urządnik konsularny może odwiedzać każdy statek udający się do portów Państwa wysyłającego w celu uzyskania informacji umożliwiających mu wystawienie lub podpisanie dokumentów wymaganych przez ustawy i inne przepisy Państwa wysyłającego dla wejścia statku do portów tego Państwa, a także w celu przekazania właściwym organom Państwa wysyłającego informacji, o które te organy zwracają się.

Artykuł 52

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego uległ rozbiciu, uszkodzeniu, osiadł na mieliźnie, został wyrzucony na brzeg lub doznał innej awarii na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego, właściwe organy tego Państwa powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego.

2. W przypadkach wymienionych w ustępie 1 właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą wszelkie nie-

zbędne środki w celu zorganizowania ratowania i ochrony statku, pasażerów, załogi, wyposażenia statku, ładunku, zapasów i innych przedmiotów znajdujących się na statku, a także w celu zapobieżenia naruszeniu własności i nieporządkom na statku lub ich zlikwidowania. Środki te zostaną podjęte także w stosunku do przedmiotów stanowiących część statku lub jego ładunku, które znalazły się poza statkiem. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią urzędnika konsularnego o podjętych środkach. Organy te udzielą także urzędnikowi konsularnemu niezbędnej pomocy w celu podjęcia wszelkich kroków będących następstwem awarii statku, osadzenia na mieliźnie lub zatonięcia. Urządnik konsularny ma prawo domagać się, aby organy Państwa przyjmującego podjęły i kontynuowały niezbędne czynności dla ratowania i ochrony statku, jego załogi, pasażerów, wyposażenia, ładunku, zapasów i innych przedmiotów znajdujących się na statku. Czynności te podejmowane są we współpracy z kapitanem statku.

3. W razie gdy statek Państwa wysyłającego zatoni, a jego wyposażenie, ładunek, zapasy lub inne przedmioty, które znajdowały się na statku, zostały znalezione na brzegu Państwa przyjmującego lub w pobliżu albo zostały sprowadzone do portu tego Państwa i ani kapitan statku, ani jego pełnomocnik, ani przedstawiciele instytucji ubezpieczeniowej nie są obecni lub nie mogą podjąć kroków w celu zabezpieczenia tych przedmiotów lub postanowienia o dalszym ich przeznaczeniu, urzędnik konsularny jest upoważniony, w charakterze przedstawiciela właściciela statku, do podjęcia takich środków, jakie mógłby podjąć w tym samym celu właściciel, gdyby był obecny.

4. Urządnik konsularny może również podjąć środki przewidziane w ustępie 3 w odniesieniu do każdego przedmiotu należącego do obywatela Państwa wysyłającego i pochodzącego ze statku lub z ładunku statku, bez względu na jego przynależność państwową, sprowadzonego do portu lub znalezionego na brzegu, w pobliżu brzegu albo na statku, który uległ awarii, osiadł na mieliźnie lub zatonął. Właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o istnieniu takiego przedmiotu.

5. Urządnik konsularny ma prawo uczestniczenia w postępowaniu wszczętym w celu ustalenia przyczyn awarii statku, osadzenia na mieliźnie lub jego zatonięcia.

6. Na prośbę urzędnika konsularnego właściwe organy Państwa przyjmującego udzielą mu niezbędnej pomocy w podejmowaniu przez niego środków potrzebnych w związku z awarią statku.

7. Opłaty celne lub inne tego rodzaju opłaty nie będą nakładane na terytorium Państwa przyjmującego na statek, który uległ awarii, jego wyposażenie, ładunek lub zapasy, pod warunkiem że nie będą one udostępnione do użytku lub spożyte w tym Państwie.

Artykuł 53

Jeżeli członek załogi statku Państwa wysyłającego zmarł lub zaginął w Państwie przyjmującym na statku bądź na lądzie, kapitan lub jego zastępca oraz urzędnik konsularny Państwa wysyłającego są wyłącznie właściwi do sporządzenia spisu inwentarza przedmiotów, walorów

i innego mienia pozostawionego przez zmarłego lub zaginionego i do dokonania innych czynności koniecznych do zabezpieczenia mienia i jego przekazania w celu likwidacji spadku. Jednakże gdy zmarły lub zaginiony jest obywatelem Państwa przyjmującego, kapitan lub jego zastępca sporządza spis inwentarza w momencie stwierdzenia zgonu lub zaginięcia. Jedna kopia tego spisu jest doręczana organom Państwa przyjmującego, które właściwe są do dokonywania wszelkich czynności koniecznych do zabezpieczenia mienia i, w razie potrzeby, do likwidacji spadku. Organy te poinformują o swych czynnościach urząd konsularny Państwa wysyłającego.

Artykuł 54

Postanowienia artykułów 46—53 stosuje się odpowiednio do statków powietrznych Państwa wysyłającego, o ile międzynarodowe umowy lotnicze, których uczestnikami są obie Strony, nie stanowią inaczej.

Artykuł 55

1. Urząd konsularny może pobierać na terytorium Państwa przyjmującego za dokonane czynności konsularne opłaty oraz inne należności zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

2. Kwoty pobierane z tytułu czynności konsularnych, wymienione w ustępie 1, są wolne od wszelkich podatków i opłat Państwa przyjmującego.

CZĘŚĆ V

Postanowienia ogólne i końcowe.

Artykuł 56

Urząd konsularny może wykonywać wszelkie inne funkcje powierzone mu przez Państwo wysyłające, których nie zakazują ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego lub którym Państwo to nie sprzeciwia się albo które są przewidziane w umowach międzynarodowych obowiązujących między obydwojma Państwami.

Artykuł 57

1. Wszystkie osoby korzystające z przywilejów i immunitetów na podstawie niniejszej konwencji są obowiązane, bez uszczerbku dla swych przywilejów i immunitetów, przestrzegać ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

2. Pomieszczenia konsularne nie powinny być używane w sposób niezgodny z wykonywaniem funkcji konsularnych.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 12 października 1982 r.

Artykuł 58

1. Postanowienia niniejszej konwencji stosuje się odpowiednio w razie wykonywania funkcji konsularnych przez przedstawicielstwo dyplomatyczne.

2. Imiona i nazwiska członków przedstawicielstwa dyplomatycznego, przydzielonych do służby konsularnej przedstawicielstwa dyplomatycznego, są notyfikowane Ministerstwu Spraw Zagranicznych, odpowiednio — Biuru Ludowemu do Spraw Łączności z Zagranicą, Państwa przyjmującego.

3. Członkowie przedstawicielstwa dyplomatycznego, którym zlecono wykonywanie funkcji konsularnych, korzystają nadal z przywilejów i immunitetów przysługujących im na podstawie ich statusu dyplomatycznego.

Artykuł 59

Postanowienia niniejszej konwencji dotyczące obywateli Państwa wysyłającego mają odpowiednie zastosowanie również do osób prawnych, włącznie ze spółkami handlowymi, które ustanowione są zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego i mają siedzibę w tym Państwie.

Artykuł 60

1. Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji i wchodzi w życie w dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Warszawie, zgodnie z procedurą obowiązującą w obu Państwach.

2. Konwencja niniejsza zawarta jest na okres pięciu lat. Ulega ona automatycznemu przedłużeniu na dalsze takie same okresy, jeżeli żadna z Umawiających się Stron nie wypowie jej na piśmie na sześć miesięcy przed upływem danego okresu.

Sporządzono w Trypolisie dnia 16 czerwca 1982 r., co odpowiada dniowi 24 miesiąca Shabaan 1391 r. od śmierci Proroka, w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i arabskim, przy czym obydwa teksty mają jednakową moc.

Za
Polską Rzeczpospolitą
Ludową

Stanisław Pichla

Dyrektor Departamentu
Konsularnego
w Ministerstwie Spraw
Zagranicznych

Za
Libijską Arabską,
Dżamahiriję
Ludowo-Socjalistyczną

Abdel Karim Ali Abdel Karim

Pełniący obowiązki
Dyrektora Departamentu
Spraw Cywilnych w Biurze
Ludowym do Spraw
Łączności z Zagranicą

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. 5.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*